



El 29 Congrés del PSOE. Moltes coses han canviat

/Arxiu

Pablo Castellano va ser l'autor de la frase «el pacto del Betis» quan el grup basc votà en favor del de Sevilla al congrés socialista de Suresnes, en el qual fou escollit com a secretari general del PSOE un advocat conegut en principi com a «Isidoro», que, temps a venir, seria president del govern.

Pablo Castellano és també pare d'una frase segons la qual «cap partit no pot presumir amb més legitimitat que el PSOE de la proposta del canvi, perquè cap partit no ha canviat tant els darrers deu anys». Pablo Castellano, a la vespra del XXX Congrés del PSOE, ja ha dit la seua: «el partit s'ha convertit exclusivament en un aparell electoral i nia moltíssimes contradiccions». I, per si era encara poc dir, Castellano ha considerat ja el nou estament directiu que crearà el partit, el Consell Polític, com un pedaç del Movimiento Nacional.

Izquierda Socialista, corrent crític i organitzat del PSOE, auspiciat per socialistes amb tant de *pedigree* com Lluís Gómez Llorente —actualment en una mena d'autoexili en una càtedra de Filosofia

3, 2, 1... ¡¡Congrés!!

Tots es preparen per al XXX Congrés del PSOE

d'Alcalá d'Henares, «Alcalá les des Eglises» per als seus amics— Pablo Castellano, Carlos López Riano i Antonio Santemaces, acudeix al Congrés amb el catorze per cent dels participants, això és, en pura minoria. Els crítics, malgrat tot, estan disposats a defensar les tesis antiatlantistes, per bé que el corrent oficialista únicament els permetrà l'expressió dels seus sentiments. El crítics estan convençuts que el Congrés no defensarà l'eixida de l'OTAN, encara que tothom duu en la memòria aquella frase de Felipe González, segons la qual igual que s'hi podia ingressar per majoria simple, se'n podia eixir per la mateixa majoria.

El PSOE celebra el seu primer Congrés en llibertat des del poder absolut, però no significa que canvie de parer. Per ara, el president de l'executiu ha celebrat converses amb tots els grups representants parla-

mentàriament, a la recerca d'un consens sobre política exterior; i de tot allò que deia des de l'oposició només manté la promesa del referèndum. El govern tenia fa mesos dues preocupacions sobre el tema: el Congrés i la possibilitat de perdre el referèndum. Això del Congrés ja està arreglat. Perdre el referèndum és encara una incògnita que es desvetllarà oportunament.

Al Congrés totes les delegacions arriben molt consensuades. Els anomenats «barons regionals», entre els quals hi ha el nostre Molt Honorable Joan Lerma, no hi produiran el més mínim però. Per a ells no hi ha més preocupació que augmentar, com diria González, la «cuota-part». Joaquín Leguina, el «Chulakari» madrileny, ja té la fórmula per a ostentar un poder significatiu, per damunt del Govern Civil o el mateix alcalde de la capital, Enrique Tierno. Leguina s'ha tret

de la mànega un nou impost, el tres per cent sobre la quota líquida de l'impost sobre la renda de les persones físiques. Amb aquests diners hauran d'acudir a ell tots els alcaldes de la comunitat madrilenya, per demanar-li les engrunes del sant i l'almoina amb la qual s'ha quedat.

Es pressuposa que el corrent sindicalista del Congrés posarà els peus en la paret per la política econòmico-social del govern, però hi ha també la quasi certa que Nicolás Redondo, que va ser el valedor de Felipe González quan es produí l'escissió entre renovats i històrics, acabarà acceptant les promeses que se li faran, a càrrec de l'Acord Econòmico-social (AES).

El XXX Congrés serà, segons els experts monclovites, l'antecedent immediat d'un canvi del gabinet ministerial. Tanmateix, la incògnita es manté respecte a l'actitud que adoptarà Felipe González, és a dir, deixar-se influir de cara als canvis, o tirar al dret, sense parar orelles a les suggerències congressuals. Les apostes són a favor d'una postura intermèdia: lliurar un parell de caps i mantenir el nucli de la seua política econòmica intocable.